

Угода
між Урядом України та Урядом Російської Федерації
про уникнення подвійного оподаткування доходів і
майна та попередження ухилень від сплати податків

(Угоду ратифіковано Законом N 369/95-ВР ([369/95-ВР](#))
від 06.10.95)

Дата підписання: 08.02.1995
Дата ратифікації Україною: 06.10.1995
Дата набрання чинності для України: 03.08.1999

Уряд України і Уряд Російської Федерації,
бажаючи укласти Угоду про уникнення подвійного оподаткування
доходів і майна та попередження ухилень від сплати податків і
підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних
стосунків,

погодилися про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Угода

Ця Угода застосовується до осіб, які є резидентами однієї або
обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Угода

1. Ця Угода поширюється на податки на доходи і майно, що
стягуються відповідно до законодавства Договірної Держави,
незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доход і майно вважаються всі податки, що
стягуються із загальної суми доходу та вартості майна або з
елементів доходу, включаючи податки на доходи від відчужування
рухомого і нерухомого майна і податки на загальну суму заробітної
плати і інших винагород, сплачуваних будь-якою особою.

3. Існуючими податками, на які поширюється Угода, є:

а) в Україні:

- (i) податок на доходи підприємств та організацій; і
- (ii) прибутковий податок з громадян;
(надалі "українські податки")

б) у Російській Федерації - податки, що стягуються відповідно
до таких Законів Російської Федерації:

- (i) "Про податок на прибуток підприємств і організацій";
- (ii) "Про прибутковий податок з фізичних осіб";
- (iii) "Про податок на майно підприємств";
- (iv) - "Про податок на майно фізичних осіб"
(надалі "російські податки").

4. Ця Угода поширюється також на будь-які подібні або по суті
аналогічні податки, які будуть стягуватись однією з Договірних
Держав після дати підписання цієї Угоди в доповнення або замість
існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав
повідомляють один одного про будь-які істотні зміни в їх
відповідних податкових законах.

Стаття 3

Загальні визначення

1. У розумінні цієї Угоди, якщо із контексту не випливає інше:

а) вирази "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Російську Федерацію (Росію);

б) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, а також будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена, як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

в) термін "Росія" означає Російську Федерацію, і при використанні в географічному значенні означає її територію, включаючи внутрішні води, територіальне море, повітряний простір над ними, а також континентальний шельф і виключну економічну зону, де Російська Федерація має суверенні права та здійснює юрисдикцію відповідно до федерального закону і норм міжнародного права;

г) термін "особа" означає фізичну особу, юридичну особу, в тому числі підприємство або будь-яке об'єднання осіб;

д) вираз "підприємство Договірної Держави" означає підприємство, зареєстроване відповідно до законодавства цієї Держави;

е) вираз "міжнародне перевезення" означає усяке перевезення морським, річковим або повітряним судном, автотранспортним засобом або залізничним транспортом, що здійснюється резидентом Договірної Держави, крім випадків, коли перевезення здійснюється між пунктами, які містяться в одній і тій же Договірній Державі;

ж) вираз "компетентний орган" означає стосовно обох Договірних Держав - Міністерство фінансів або уповноваженого ним представника.

2. При застосуванні цієї Угоди Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, буде, якщо із контексту не випливає інше, мати те значення, яке він має за законодавством цієї Держави.

Стаття 4

Резидент

1. При застосуванні цієї Угоди вираз "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Договірної Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місця перебування, місця реєстрації або іншої аналогічної ознаки. Цей вираз разом з тим не включає особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, лише якщо ця особа одержує доходи із джерел в цій Державі або у відношенні майна, що міститься в ній.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її становище визначається таким чином:

а) вона є резидентом цієї Договірної Держави, де вона має постійне житло. Якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом цієї Договірної Держави, в якій вона має більш тісні особисті і економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного

житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;

г) якщо кожна з Договірних Держав вважає її своїм громадянином або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання оподаткування такої особи за взаємною згодою.

3. У випадку, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Угоди вираз "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке підприємство однієї Договірної Держави повністю або частково здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі.

2. Вираз "постійне представництво" зокрема включає:

а) місце управління;

б) філію (відділення);

в) контору;

г) фабрику;

д) майстерню;

е) шахту, рудник, нафтову або газову свердловину, кар'єр, установку, споруду або будь-яке інше місце розвідки або видобутку природних ресурсів;

ж) склад або іншу споруду, яка використовується для продажу товарів.

3. Будівельний майданчик, монтажний або складальний об'єкт вважаються постійним представництвом тільки у тому разі, якщо вони існують більше 12 місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, вираз "постійне представництво" не включає:

а) використання споруд і утримання запасів товарів і виробів, які належать цьому підприємству, виключно з метою їх зберігання або демонстрації;

б) утримання запасів товарів або виробів, що належать цьому підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

в) утримання постійного місця діяльності виключно для закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

г) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;

д) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах а) - г).

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти або утримує запаси товарів і виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярна поставка цих товарів і виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої

діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в другій Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом. Вираз "агент з незалежним статусом" стосовно резидента Договірної Держави означає юридичну особу, створену за законодавством другої Договірної Держави, в управлінні, майні і контролі над якою не бере участі такий резидент, а також фізична особа - резидент другої Договірної Держави, який не перебуває в трудових відносинах з першим згаданим агентом.

7. Той факт, що підприємство однієї Договірної Держави, контролює чи контролюється підприємством другої Договірної Держави або яке здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Договірній Державі (через постійне представництво або іншим чином), сам по собі не перетворює одне з цих підприємств у постійне представництво другого підприємства.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), яке міститься в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Вираз "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій міститься це майно. Цей вираз повинен в будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, які використовуються в сільському і лісовому господарстві, права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Транспортні засоби, згадані в підпункті е) пункту 1 статті 3, не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна в будь-якій іншій формі.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Договірній Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як вказано вище, прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, незалежно від того чи понесені ці витрати в Державі, де міститься постійне представництво, чи за його межами. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші постійні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву.

4. В міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати Договірній Державі визначити оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу.

5. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо компетентні органи Договірних Держав не дійдуть згоди, що причина зміни такого методу є достатньою і вагомою.

6. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Доходи від міжнародних перевезень

1. Доходи, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації в міжнародних перевезеннях транспортних засобів, зазначених у підпункті е) пункту 1 статті 3, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті доход від міжнародних перевезень включає також:

а) доход від здавання в оренду морських, річкових або повітряних суден і

б) доход від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів чи виробів, у випадку якщо таке здавання в оренду, використання або утримання є не основними видами діяльності по відношенню до міжнародних перевезень.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до доходу від участі у пулі, спільному підприємстві або в міжнародній організації по експлуатації транспортних засобів.

Стаття 9

Коректировка оподаткованого прибутку

У разі, коли між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від ринкових, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному із них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються підприємством однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач дивідендів фактично має право на них, податок, що стягується в такому разі, не повинен перевищувати:

а) 5 процентів загальної суми дивідендів, якщо резидент другої Договірної Держави зробив внесок в його акціонерний капітал (статутний фонд) не менше 50000 доларів США або еквівалентну суму у національних валютах Договірних Держав; та

б) 15 процентів загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до законодавства Держави, резидентом якої є підприємство, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і дивіденди, дійсно відносяться до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.

5. У випадку, коли підприємство, яке є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи із другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються підприємством, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і не стягувати податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі, якщо такий резидент має фактичне право на ці проценти.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 процентів від загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, які виникають:

а) у Росії і сплачувані Уряду України або Національному банку України, будь-якому іншому створеному в ній органу державної влади, органу місцевого самоврядування, а також по гарантованим ними кредитах, звільняються від російського податку;

б) в Україні і сплачувані Уряду Росії або Центральному банку Росії, будь-якому іншому створеному в ній органу державної влади, а також по гарантованим ними кредитах, звільняються від українського податку.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, зокрема, доход від урядових цінних паперів і доход від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Угоди.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є будь-який створений в ній орган державної влади, орган місцевого самоврядування або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими і виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у тій Державі, в якій міститься постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті можуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому випадку надмірна частина платежу може бути оподаткована відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 12

Доходи від авторських прав і ліцензій (роялті)

1. Доходи від авторських прав і ліцензій (роялті), які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак ці доходи можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають і відповідно до законодавства цієї Держави, але податок, що сплачується, не може перевищувати 10 процентів загальної суми доходів.

3. Вираз "доходи від авторських прав і ліцензій (роялті)" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержані як винагорода за користування або за надання права

використання авторських прав на будь-який твір літератури, мистецтва і науки (включаючи кінофільми, будь-які фільми і плівки, які використовуються для радіомовлення або телебачення), будь-якого патенту, товарного знаку, креслення або моделі, схеми, таємної формули або процесу, або за інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пункту 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на доходи від авторських прав і ліцензій, що є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають доходи від авторських прав і ліцензій, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються доходи від авторських прав і ліцензій, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Угоди, залежно від обставин.

5. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на доходи від авторських прав і ліцензій, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума доходів від авторських прав і ліцензій, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує з будь-яких причин суму, яка була б узгоджена між платником і особою, яка фактично має право на доходи від авторських прав і ліцензій, за відсутністю таких відносин, положення цієї статті можуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, може підлягати оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з урахуванням інших положень цієї Угоди.

6. Вважається, що доходи від авторських прав і ліцензій виникають у Договірній Державі, якщо платником є будь-який створений в ній орган державної влади, орган місцевого самоврядування або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати доходи від авторських прав і ліцензій, і витрати по сплаті таких доходів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6, яке перебуває у другій Договірній Державі, а також акцій, випущених під таке майно, або паїв у товариствах, активи яких складаються з такого майна, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи, одержувані від відчужування рухомого майна, яке складає частину майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, розташованої у другій Договірній Державі у розпорядженні резидента першої Договірної Держави для цілей надання незалежних особистих послуг, включаючи також доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи, одержані резидентом Договірної Держави від відчужування транспортних засобів, згаданих у підпункті е) пункту 1 статті 3, які використовуються в міжнародних перевезеннях, рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією цих транспортних засобів, а також цінних паперів, які не згадані в пункті 1 цієї статті, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

Стаття 14

Доходи від незалежних особистих послуг

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, може оподатковуватись в другій Договірній Державі, тільки якщо:

а) цей резидент володіє у цій другій Державі постійною базою, яка використовується ним з метою проведення своєї діяльності і доход відноситься до цієї постійної бази, або

б) доход виплачується з джерел у цій другій державі.

2. Вираз "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну діяльність у галузі мистецтв, наукову, спортивну, літературну, виховательську або викладацьку, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів, аудиторів і бухгалтерів.

3. Якщо доход від особистої діяльності, яка здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у такій його якості, начислюється не безпосередньо працівнику мистецтв або спортсмену, а іншій особі, цей доход може незалежно від положень статті 7 оподатковуватись таким чином, як визначено пунктом 1 цієї статті, в Договірній Державі, де здійснюється діяльність працівника мистецтв або спортсмена.

Стаття 15

Доходи від роботи за наймом

1. З урахуванням положень статей 16, 18 і 19 цієї Угоди платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержані у зв'язку з цим винагороди можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач здійснює роботу в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 календарних дні протягом календарного року; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті винагорода, одержана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського, річкового або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, оподатковується лише у Договірній Державі, резидентом якої є особа, що експлуатує морське, річкове або повітряне судно.

Стаття 16

Гонорари директорів

Виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів або аналогічного органу підприємства, яке є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17

Пенсії

Пенсії й інші подібні винагороди, що сплачуються з джерел в одній Договірній Державі, можуть оподатковуватись тільки в цій Державі.

Стаття 18

Державна служба

1. Винагорода, що сплачується будь-яким створеним в Договірній Державі органом влади, органом місцевого самоврядування будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цих органів, оподатковується тільки в цій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

- а) є громадянином цієї Держави; або
- б) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

Стаття 19

Суми, сплачувані студентам і стажувальникам

Платежі, які студент або стажувальник, що є резидентом однієї Договірної Держави і перебуває у другій Договірній Державі виключно з метою одержання освіти або проходження практики, одержує з метою власного утримання, одержання освіти або проходження практики, звільняються від оподаткування в цій другій Державі при умові, що такі платежі виникають з джерел у першій згаданій Державі.

Стаття 20

Інші доходи

Види доходів, які виникають з джерел у Договірній Державі і про які не йдеться у попередніх статтях цієї Угоди, можуть оподатковуватись у цій Державі.

Стаття 21

Майно

1. Нерухоме майно, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента однієї Договірної Держави та міститься в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Рухоме майно, що є частиною постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, а також рухоме майно, пов'язане з постійною базою, що перебуває у розпорядженні резидента однієї Договірної Держави і

розташована в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Майно, представлене транспортними засобами, розглянутими в підпункті е) пункту 1 статті 3, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, яке належить резиденту однієї Договірної Держави, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Державі.

Стаття 22

Метод усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент однієї Договірної Держави одержує доход або володіє майном у другій Договірній Державі, які відповідно до положень цієї Угоди можуть оподатковуватись у другій Державі, сума податку на цей доход або майно, сплачена в цій другій Державі, підлягає вирахуванню з податку, який стягується з такого резидента стосовно такого доходу або майна в першій згаданій Державі. Ці вирахування, проте, не будуть перевищувати суму податку першої Держави на такий доход або майно, нарахованого відповідно до її податкового законодавства і правил.

2. Якщо відповідно до будь-якого положення Угоди отримуваний доход або майно резидента Договірної Держави звільнені від податку в цій Державі, ця Держава може, однак, при підрахунку ставки і суми податку з частини доходу або майна цього резидента, яка залишилась, взяти до уваги звільнений доход або майно.

Стаття 23

Недискримінація

1. Громадяни Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися громадяни цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незалежно від положення статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися громадяни цієї Держави за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій другій Державі.

4. За винятком випадків, де застосовуються положення статті 9, пункту 6 статті 11 або пункту 5 статті 12 цієї Угоди, виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподаткованого прибутку такого підприємства, будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподаткованого майна цього підприємства, підлягати

врахуванням за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, статутний фонд яких повністю або частково належить або контролюється одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Жодні положення цієї статті не будуть мати тлумачення, як такі, що зобов'язують Україну надавати особі, яка не є резидентом України, будь-яких персональних звільнень, пільг і вирахувань для податкових цілей, які надаються особам, що є резидентами України, на підставі критеріїв, не передбачених загальним податковим законодавством України.

7. Положення цієї статті будуть застосовуватись до податків, які розглядаються цією Угодою.

Стаття 24

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не відповідно до положень цієї Угоди, він може, незважаючи на засоби захисту, передбачені національним законодавством цих Держав, представити свій випадок на розгляд до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої він є, або, якщо його випадок підпадає під дію пункту 1 статті 23, тієї Договірної Держави, громадянином якої він є. Заява повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Угоди.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо він сам не зможе прийти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Угоді.

Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 25

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка необхідна для виконання положень цієї Угоди або національних законодавств Договірних Держав стосовно будь-яких видів податків, тією мірою, в якій оподаткування не протирічить цій Угоді, зокрема, для попередження ухилень від сплати податків. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, буде розглядатися як конфіденційна і буде розкрита тільки особі або органам влади (включаючи суди і органи управління), які

займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію лише для таких цілей. Вони можуть розкривати інформацію на публічних судових засіданнях та при прийнятті юридичних рішень. Компетентні органи шляхом консультацій будуть розробляти форми і методи обміну такою інформацією.

2. В жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують компетентні органи однієї Договірної Держави:

а) здійснювати адміністративні заходи, що протирічать законодавству та адміністративній практиці однієї з Договірних Держав;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході адміністративної практики в одній з Договірних Держав;

в) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю.

Стаття 26

Співробітники дипломатичних місій і консульських установ

Жодні положення цієї Угоди не зачіпають податкових привілеїв співробітників дипломатичних місій та консульських установ, наданих нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

Стаття 27

Набрання чинності

1. Договірні Держави повідомлять одна одну по дипломатичних каналах про завершення всіх формальностей, необхідних для набрання чинності цією Угодою відповідно до внутрішнього законодавства кожної з них.

2. Ця Угода набирає чинності у день одержання останнього з повідомлень, передбачених у пункті 1 цієї статті, і її положення будуть застосовуватись:

а) стосовно податків, що стягуються з джерела, з доходів, сплачуваних або нарахованих першого або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Угода набирає чинності;

б) стосовно інших податків - за оподатковувани періоди, що починаються першого або після першого січня календарного року, наступного за роком, в якому Угода набирає чинності.

Стаття 28

Припинення дії

Ця Угода є чинною доти, доки одна з Договірних Держав не денонсує її. Кожна з Договірних Держав може денонсувати Угоду шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про денонсацію принаймні за 6 місяців до закінчення будь-якого календарного року по закінченні п'яти років з дня набрання Угодою чинності. У такому випадку Угода припиняє свою дію:

а) стосовно податків, що стягуються з джерела, з доходів, сплачуваних або нарахованих першого або після першого січня календарного року, наступного за роком денонсації Угоди;

б) стосовно інших податків - за оподатковувані періоди, що починаються першого або після першого січня календарного року, наступного за роком денонсації Угоди.

У засвідчення чого, ті, що нижче підписалися, належним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено в м.Києві 8 лютого 1995 року в двох примірниках, кожний українською та російською мовами, причому обидва тексти мають однакову чинність.

За Уряд України

(підпис)

За Уряд Російської Федерації

(підпис)